

Danutės Mukienės nuotrauka

ŽUODĖ IŠ ŠĖRDEIS

ČESNA ALGĖRDS
Nasrienā, Kretinguos rajuons

Svajunės išsėpildīms

Baisė nuoriėjuos išmuoktė plauktė. Ni prūda, ni tvėnkėnė, ni opālė artėi nebova. Nutariau muokītėis kanalė. Vondėns anamė bovo nedaug, bet mums liuob užtektė vėitas anamė šliaužtė pėlvo, kapstītėis. Liuob būtė, ka par dėina tēp besimuokīdams nušliauši aplė kėluometra. Mums atruodė, ka plaukam „šonioko“. Tik baisė bėjuojuom tamė kanalė esontīu siurbiliū. Ont galū gala vėina dėina išsėpėldė mūsa svajonė – gavom proga sava „gabomus“ ėr tou, kou išmuokuom, pademonstroutė upelie. Iki anuo bova aple ketorė kėluometrā. Mums tumėt tas atruodė baisė tuolėi. So mumis lig opė pasėšuvė važioutė pats tėtis. Važiuvom dvėratės žvirouto kelio, katros bova dėdlė doubiets. Vyresnė už moni brolė važiava dvėratio kas sau, vo moni, kap mažiausi, vežė tėtis. Siediejau, kanėšnė, ont užpakalėnė dvėratė rata esontės багаžėnės. Vo ka doubiets kels mažiau krafito, tėtis važiava kelkraštio. Bovau baisiausė laimings. Rėk tik pamislītė – muni vežė tėtis! Mon tumėt ons bova dėdliausis autuoritets, tad aš nuoriejau, ka kū daugiau mona draugū žėnuotom aple tou iviki. Tēp ka atmintie mon daugiau išlėka ne tas plaukėms upie, bet keliuonė iki anuos ėr atgal – muni vežė tėtis.

Babūnelė

Gaspaduoriou mėros, anuo pati sodībuo lėka giventė vėina. Ana jau bova ne tik babūnelė, bet ėr pruobabūnelė. Diel anuos gražė

omžiaus ir nepaprasta givibingoma svetėmėms ana tēp pat bova babūnelė. Anuos vākā bova jau žanuotė, toriejė savo šeimas, materialė neprastā bova apsėrūpėnė, tad ana gīvena, sakītiau, dėdėlė iduomė: rūpėnuos senūju kapėnātiu, koplītīliu tvarkīmo, liuob organizoutė talkas, skīrė tam net dėdėlė dali sava pėncėjės. Vėsė anuos klausė ėr tik dīvėjuos, ka babūnelė ir tuoki vėsuomenėška.

Ana niekor kėtor giventė nenuoriejė, nes vėsė truobesė bova statītė anuos vyra. Čė ana jauties šeimininkė, puonė, nu nieka nepriklausuoma. Suodība iš vėsū posiu jousė dėdėlė mėškā. Kaimīna artėj nebova, telepuona nebova, tik elektra. Pruo pat nomus eję žvirouts kels. Par dėina liuob pravažioutė vos kelės mašinas ėr tik puora kartu maršrutinis autuobusos. Artėmėijė anou lonkė. Vėina karta babūnelė, ka išgėrda klausėma, iš kor anuos tuokė dronsa, šipsuodamuos atsakė: „Kuo čė bėjuotė, juk mērtė rėks tik vėina karta“. Sava trobelie ana gīvena karto su senuovėniem skulptūreliem – tēn stuoviejė „Šv. Jurgis“, „Šv. Nepuomoks“, „Rūpintuojėlis“. „Eso ne vėina, vo su sava šeimino“, – liuob sakītė ana.

Laiškielis

Parašė Jurgis laiškieli jaunū dėinū draugė, tēp sakītė, sava pėrmā meilė. Ne iš karta parašė. Ėlgā galvuojė, a iš vėsa ir verta anam ton darītė; ne jaunikis juk jau – greitā septīnės dešimtis būs, vo iš anū jau šeimuo daugiau kap ketorės dešimtis pragīventa.

Sunkė bova apsisprėstė. Ėr patem tuoks puoelgis atruodė keists, ėr bėjuojė lėktė draugės nesuprasts. Bet artiejė Šv. Valentina dėina. Jaunīms vėsėp špuosie, radėjė, televizėjė iš onksta vėsėms tik ėr zvanėj aple tou šventė, vėsuokius šėrdėis rėkalus. „Gera proga vėina karta ėr monėi tou padarītė“, – mėslėjė uns. Kāp bovus, kāp nebovus, rėk juk vėina karta pasakītė tou, kou tėik metu so savėm nešiuojaus. Ka ėr dėdėlės abejonės draskė, laiškieli parašė. Bet pasėrašė tik sava varda, vuo pavardies ėr adresa nenuruodė.

„Tėik metu praėjė, bet gal atsėmins tas jaunīstės dėinas ėr anū bus maluono gautė žėnelė nu monės. Je prisimins, žėnuos ėr kas tas Jurgis“, – pats sau kalbiejė ons.

Palėkėms

Dėrba uns koukuoza fermuo. Ana bova, gal sakītė, ont keima. Vėsus darbus tuo fermuo vīrou liuob padietė nudėrbtė pati. Vākū aukliejėmo ana tēp pat daugiau liuob užsėjimtė, nuors ėr tievs nikumet nebova nuošalie. Tuokė specėlė aukliejėma ligo ė nebova. Vākā auga, stebiejė tievū gīvenėma, anū tarpusavė santīkūs ėr iš vėskuo tuo muokies. Tėvou darba netrūka nē tik fermuo, ber ėr nomūs. I truoba tonkė ons liuob pareitė tik pavalgītė ėr parmėiguotė. Ėlgās žėimuos vakarās ons truobuo dā liuob iš vītiliu pintė krepšius. I bažnīčė sekmadėinės nueitė tonkė tik žmuona liuob laika sorastė. Karto so savėm ana liuob pasėjimtė ėr vākus.

Vīrs so žmuono nugīvena graži omžieli, solaukė žėluos senatvės. Nebova anū gīvenėmė dėdliū mondristiu – vėskou darė tēp, kāp iš sava tievū, proutieviu bova išmokė. Atsėsveikindamė so šiou pasaulio anėi vākams palėka dėdėli torta – meilė darbou, sava kraštou, gimtėisėms namams, tikiejėma, šėltus tarpusavė santīkūs. Vākā anėms už tou bova dėdlė diekingė.